

I går ute på Koviken var vi några förde ett samtal som till stor del kretsade runt orden "tacksamhet och oro". Två ord vars innebörd, tror jag präglar stora delar av våra liv. Kampen, viljan, längtan mellan det vi vill och det vi inte vill. För är inte livet ofta sånt? Är det lätt så fyllt av kluvenhet, av motsatser? Motsatser vi kanske också får arbeta med genom hela livet, för att få det att bilda nån slags helhet. Liv och död, skratt och gråt, ont och gott, eller som nu, tacksamhet och oro.

Också läste jag den förslagna psaltarpsalmen för idag. Jag vet inte hur du känner inför den, men jag kände igen mig. Min Gud vad jag kände igen mig. Hade jag varit lite skickligare med orden, kunde de lika väl ha varit mina. Tacksamheten och oron, tron och tvivlet, närheten och frånvaron.

Jag har varit pastor i 23 år nu, en ganska lång tid kan man tycka, och nog borde jag därmed ha kommit en liten bit på väg in i trons värld. Och kanske är det också så. Men jag tror ändå, -jag kommer att tillbringa resten av mitt liv till att fundera över hurdan Gud är. Vad är Gud? Och vad är det att vara människa i hennes närhet? Frågor som kan fylla mig med iver, med tacksamhet och med glädje. -Det är så underbart att få vara människa, skapad av Gud, tillsammans med andra, att kunna älska och att få känna sig älskad... Men också oron, det vi inte vill,-det händer. Det som drabbar oss själva och andra. Obalansen mellan kravet och kraften, och ibland, inte minst tystnaden...

Att tro, det är för mig att ana, att hoppas och att längta. Att ana, hoppas och längta, på och efter detta något, som är så mycket större än jag själv, som är så mycket större än mitt eget liv. Om det som Petrus säger till Atenarna, "Det är i honom vi lever rör oss och är till", "Det är i honom vi lever rör oss och är till"....

Så nära, så stort, men också, men ändå, -så fyllt av aningar, av att hoppas och att längta. "Jag sträcker mina händer" skrev psalmisten, "jag sträcker mina händer mot dig, öppnar mig som törstig jord."... "jag sätter mitt hopp till dig"...

Ja, livet är fyllt av motsatser, av det vi vill och det vi inte vill, av tacksamheten och av oron. Det handlar om mitt eget liv, men också om andras. Det handlar om nära och kära, om tacksamheten och glädjen, men också om sjukdom och utsatthet. Det handlar om vart jag är på väg, men också om vad vi gör med vår värld. Och som nu, rapporterna som sveper över oss från Syrien och Libyen, det är ingen rolig läsning. Det blir nästan övermäktigt för oss att höra vad vi människor, vanliga människor, såna du och jag, vad vi är beredda att göra mot varandra. Elever som eldar upp varandra på skolgården, för att sen lägga ut bilderna på internet. Det är ohyggligt och det blir oss nästan övermäktigt... Man skulle vi ibland vilja fråga Gud, när du skapade oss människor, hur tänkte du då?

Att vara människa i den här världen, det är i sanning att vara splittrad. Att vara skapad av Gud, att vara skapad till Guds avbild. "Med ära och härlighet krönte du honom" kan vi läsa i psaltaren. "Med ära och härlighet krönte du honom". Och på samma gång, det räcker med att slå upp en dagstidning för att se vad vi kan göra med varandra.

Och hur vi lyckas hantera denna splittring. Om vi trots allt kan få livet att bilda nån slags tillitsfull helhet. Det är väl det som avgör, om vi ändå kan bli något så när hela som människor.

Det är som vi nyss läste, "Dölj inte ditt ansikte för mig, då blir jag likt en som lagts i jorden"...

Ja vad händer med oss, om sikten av det goda hela tiden skymms av det onda?

Tro och liv, det är temat för den här söndagen, eller jag skulle vilja säga "Tron och livet". Hur får jag livet och tron att gå ihop, att bli helt?

Allt tal om Guds stora makt, allt tal om Guds underbara kärlek. Också liksom på andra sidan, -livet, livet som ser ut som det gör. Det sköra och det bristfälliga livet. Hur får jag det att bilda nån slags helhet?

"Av goda makter underbart bevarad,
jag går mot vad jag ännu inte vet.
Men Gud är med, i Kristus uppenbarad,
i går, i dag - och i all evighet."

Orden skrevs i en dikt av teologen Dietrich Bonhoeffer, från sitt källarfängelse 1944. Några månader senare avrättades han av Nazisterna.

"Av goda makter underbart bevarad,
jag går mot vad jag ännu inte vet.
Men Gud är med, i Kristus uppenbarad,
i går, i dag - och i all evighet."

Det är nästan så att man får ståpås. Orden och sammanhanget. Tillit i det mitt i det mest utsatta och tillförsikt i det till synes hopplösa.

Det finns ett underbart liksom överlämnande i det här. Ett överlämnande som i alla fall jag jobbar med varje dag. Att våga lita på att det finns någonting utanför min egen förmåga eller snarare oförmåga. Att varje dag konstatera för mig själv, -jag kan inte styra allt mitt liv, men jag går inte ensam. -Ingen enda av oss gör det.

Att låta Gud få vara Gud, -trots det sköra och det bristfälliga. Att låta Gud få vara Gud, trots att världen ser ut som den gör, att vi människor beter oss som vi gör. Att liksom konstatera, saker och ting blir inte alltid som vi vill, livet är inte alltid som vi önskar. Och ibland, ibland blir det så fel, så sargat, att vi inte riktigt vet hur vi ska fortsätta... men att Gud ändå är, att Gud ändå är... Evangeliet berättar för oss om ett trots allt i den här världen, -Gud är, -trots allt!

Och låt oss här hjälpa varandra. Låt oss ge varandra de goda bilderna av livet. Låt oss berätta de goda berättelserna om vad det är att vara människa i den här världen. Låt oss berätta för varandra, vad, vem och var Gud är för dig.

Och om en stund ska vi fira nattvarden tillsammans. En måltid då allt detta möts. Det trasiga och det hela, det sköra och läkedom. Nej vi firar ju inte nattvard för att allt skulle vara frid och fröjd, klappat och klart. Utan just för att vi behöver det. En aningens, en längtans och hoppets måltid av enkelt bröd och vin. Och vi, vi kommer med det som är,

likaväl med det som inte är. Vi kommer liksom som vi har det. Bara för att höra orden:
Kristi kropp för dig utgiven. Kristi blod för dig utgjutet.

En hållplats, en kajplats, innan vi går ut i tillvaron igen. I vår värld, -i Guds värld.
Och vi vet inte hur livet kommer att te sig för oss. Allt och inget kan hända oss.
Utlämnande kan tyckas, och oron kan hindra oss, men ändå, ändå inte i ensamhet.
"jag går mot vad jag ännu inte vet.
Men Gud är med, i Kristus uppenbarad."

Nej inte långt bortom rymder vida. Inte onåbar, inte otillgänglig eller frånvarande. Gud, -
stor, och det totalt annorlunda, inte som vi människor. Men också på samma gång, precis
som vi. Gud vet vad det är att vara människa. Gud vet vad det är att finnas i det bristfälliga
och splittrade. Gud vet vad det är att leva sitt liv mellan tacksamheten och oron.
"Gud är med, i Kristus uppenbarad."

"Jag sträcker mina händer mot dig, och öppnar mig som törstig jord... Må din goda ande
leda mig på jämn mark".